

го, и го пратили, да пасе козите, а Онъ со сърдостъ ѿишевъ: защо сакалъ, да си е натежна, и чинилъ тај работа и се молилъ Бгъ, се кий патъ не престаилъ; а Щаръ се разжалилъ, и пратилъ, да го тражатъ; дошли оу ста гора, да го тражатъ, видели Іоанна, ама не могли, да го познаатъ: защо билъ оу раздрани дрехи. Едени денъ кашъ пасълъ по планината козлищата, сиречъ ирциите, виделъ, защо не ма никой, да го чве, или да го види: фанаилъ, да пое песнь аховна со сърдечна майстория: некой постникъ влизъ тамъ живеалъ оу единъ пещера, кога чулъ таково медоточно пѣніе, зачудисе; излезна въ пещерата своя, разгледа и видѣ пастыро, дека пое таково оудивително пѣніе, а ирциите не пасле, ами се оу него гледале какъ зачудени, какъ да се радватъ на онай гласъ аггаскій, а не человеческій: това какъ видѣлъ постнико, ѿишевъ оу митыро, и казалъ на Игумено. Онъ прати, та го викнали, и мъ рекалъ: Заклинемъ тѣ Бгомъ живымъ, да ми кажешъ на истина, ты ли си Іоанъ Киквзель, чю тѣ толку Щаро тражи; Онъ падналъ на Игумено на нозете и сакалъ, да мъ прости: со сълзъ говорилъ: Ісамъ греческий и недостойнъ рабъ твоегъ Преподобїѧ, ами ти се молимъ Бга ради, да ми ѿстанишъ, да си пасемъ пакъ ирциите, да не чве Щаро, защо самъ твъа; и кѣ да ми ѿведе въ това спасително място,, рече Игумено: Не се грижай за това чедо мое, ами салъ да слушашъ, фстани оу единъ келлія, колъ ти дамъ, твъа оу митыро, а и кѣ да идемъ, да се молимъ на Щаро за твѣ, да тѣ прости. И така единашъ ѿиде Игумено при Щаро, и мъ падналъ на ногите, и говорилъ: Молимъ твоя держава Щаро да ми простишъ единъ човекъ ради спасеніе него. Пыта Щаро за името, какъ викал човекъ. Говори Игумено: Ако ми не дадешъ писмо, да знамъ, защо кѣ да го простишъ, не могъ да ти кажемъ, кой е. И даде Щаро прощеніе со сърдечното писмо, и тогай Игумено сказа, кой е, и се единъ по единъ.. Какъ чу то-